Správnost názoru, že zákonodárce nezamýšlel vztahovati ustanovení § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 na učitele vůbec, plyne konečně z toho, že teprve do § 2 zák. z 19. prosince 1924 č. 296 Sb. o prodloužení a doplnění zákona o mimořádných opatřeních bytové péče byl pojat výslovný předpis, že ustanovení § 13 zák. č. 225/1922 Sb. ve znění zákona č. 87/1923 Sb. o státních zaměstnancích platí o b d o b n ě o učitelstvu veř. škol obecných a občanských.

Ježto žal. úřad vycházel z názoru, že lze podle zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 zajistiti byty pro učitele, působící na školách národních státem vydržovaných, jelikož nutno je považovati za s t á t n í zaměstnance, názor ten jest však právně mylným, bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss.

č. 4482.

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: O podmínkách a významu materielní právní moci.

(Nález ze dne 7. března 1925 č. 9440/24.)

V ě c: Bedřich K. v Praze proti ministerstvu národní obrany stran propočítání služební doby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — —

Nař. rozhodnutím bylo st-li sděleno, že žal. úřad neshledává nových a dostatečných důvodů, aby ustanovení svého dřívějšího výnosu z 18. VIII. 1923 č. j. 385.952/65.412/14 odd. ex 1923 měnil.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím nebylo o nárocích st-lem v jeho rozkladu z 10. listopadu 1923 na úřad vznesených rozhodováno meritorně, nýbrž úřad vyslovil jenom tolik, že neshledává nových a dostatečných důvodů, aby změnil svůj dřívější výnos. Tím tedy žal. úřad setrval na svém původním rozhodnutí a poukázal tak na jeho právní moc. V důsledku toho jsou vývody stížnosti, že žal. úřad, přistoupiv k meritornímu vyřizování st-lova rozkladu, měl k jednotlivým okolnostem zaujmouti odděleně stanovisko, bezpředmětné, ježto úřad rozkladu st-lova meritorně neřešil. St-l nejen nepopírá, nýbrž i výslovně uznává, že rozhodnutí č. 385.952/65.412/14 odd. ex 1923 vešlo v moc práva, soudí však, že rozhodnutí úřadu opírati se smí toliko o zákon, nikoli však o vlastní rozhodnutí, jež nabylo moci práva. Názoru tomuto nemohl nss přisvědčiti. Onen dřívější výrok, na který se žal. úřad v nař. rozhodnutí odvolává, vydán byl o nárocích st-lem v jeho podání z 20. března 1923 a z 10. července 1923 u úřadu uplatňovaných a jest tedy úředním r o z h o d n u t í m ve vlastním slova smyslu. Materiální právní moc rozhodnutí takového spočívá v tom, že rozhodnutím nastalo trvalé, tedy i úřad zavazující uspořádání právního poměru st-lova správním aktem. Důsledek tento vyplývá z požadavku právní jistoty a ekonomického dovolávání se činnosti orgánů moci veřejné. Uspořádání to pak jest právní základnou i pro posuzování všech dalších vztahů. Není tedy žádné závady, aby úřad řídě se zásadou: »res judicata jus facit inter partes«, odkázal na právní moc

dřívějších svých rozhodnutí, pokládá-li za to, že jest tu skutečně res judicata, zejména že táž otázka, kterou jest mu řešiti, byla mezi týmiž stranami již jedenkráte pravoplatně vyřízena.

Je-li tedy odkaz na právní moc dřívějších rozhodnutí v řízení admin. principielně přípustný, a použil-li žal. úřad této možnosti, pak mohl by se st-l proti postupu žal. úřadu brániti buďto námitkou, že poukaz na právní moc dřívějšího rozhodnutí není v daném případě na místě, ježto se jedná o záležitost zcela jinou, než která dřívějším rozhodnutím byla řešena, nebo že ono dřívější rozhodnutí v moc práva nevešlo, anebo v moc práva vejíti nemohlo, nebo námitkou, že byly dány podmínky obnovy řízení admin. a úřad neprávem obnovu takovou odmítl.

St-l namítá z těchto možností jenom tolik, že žal. úřad nevyřídil žádost st-lovu o propočtení služební doby podle zák. č. 195/1920, v níž prý st-l svůj nárok opíral o zvláštní zákonné ustanovení, čímž se tato žádost podstatně liší od žádosti původní. Tím tedy uplatňuje st-l, že jeho rozklad z 10. listopadu 1923 se t ý k á j i n é záležitosti, než které se týkalo jeho podání z 20. března 1923 resp. z 10. července 1923.

Jest sice pravda, že se st-l v těchto posléze cit. podáních o zákon z 19. března 1920 č. 195 Sb. výslovně neopíral, st-l však sám také netvrdí, že by byl v podáních těch uplatňoval nárok na propočtení služ. doby na podkladě j i n ý c h skutkových okolností a na základě j i n ý c h zákonných předpisů. Ani žal. úřad — který v rozhodnutí z 18. srpna 1923 rovněž žádného zákonného ustanovení necituje — neměl na mysli žádných jiných předpisů než zákon č. 195/20, jak nade vši pochybnost plyne z toho, že žal. úřad zamítl žádost st-lovu za propočtení služební doby poukazem na tu okolnost, že st-l předepsanou přihlášku podal teprve v březnu 1920 a činnou službu v čsl. armádě nastoupil 1. prosince 1920 (srv. §§ 6 a 24 cit. zák.).

Nss neshledal tedy, že záležitost, která řešena byla v rozhodnutí z 18. srpna 1923, jest záležitostí j i n o u, než které se týká rozklad st-lův z 10. listopadu 1923, a nemohl proto ani námitku svrchu uvedenou shledati důvodnou.

Ježto pak stížnost dalších námitek neformuluje a zejména ani netvrdí, že st-l ve svém rozkladu uplatňoval nové skutkové okolnosti, které tu sice byly v době vydání onoho prvního rozhodnutí z 18. srpna 1923, kterých však st-l včas uplatniti nemohl, a ježto tedy ani není namítáno, že byly dány podmínky obnovy řízení, nemohl nss stížnosti shledati v žádném směru důvodnou a musil ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4483.

S t á t n í z a m ě s t n a n c i: * Z usnesení vlády z 22. února 1923 k resoluci přijaté sněmovnami k zákonu o požitcích státních zaměstnanců č. 394/22 nelze odvozovati právní nárok na poskytnutí odměn v usnesení tom uvedených (t. zv. starobní odměny).

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: Resoluce usnesená třeba oběma sněmovnami N. S. není právní normou.

(Nález ze dne 7. března 1925 č. 3624.)